

ÂLİM PROGRAMI

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (35.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Zannediyorum ki önümüzdeki yıllarda Müslümanlar'ın dertlerini dert edinmiş vefalı insanlar oturacaklar ve "bu ümmetin geleceğinde Ebu Hanife, İmam Şafiî, Malik bin Enes, Ahmed bin Hanbel, Buharî... olacak adamlar yetiştirelim" diyecekler, bunu da tarikatları-cemaatleri-vakıfları-grupları adına değil İslam adına yapacaklardır.

Bu gerçekleştiği ve bunu gördüğümüzde Kudüs'ün kurtuluşu için de yaklaşık bir tarih verebiliriz demektir Allah'ın izniyle. Kur'an'ını, Peygamber'inin hadis-i şeriflerini, Buharî'yi henüz raflardan indirememiş bir nesil Kudüs'ü kurtarsa ne yapacak? Kudüs'te alışveriş merkezi mi açacak?

Bir âlimin çalışma programını zikretmek istiyorum ama bu çalışma programında hangi kitapları okursa daha çok ilim elde eder gibi bir bakıştan dolayı değil, bir âlimin nasıl yetiştiği mantığını zikredeceğim.

Her şeyden evvel âlimlik, bir nasip meselesidir. Evvela Allah bunu yazacak. Nasıl yazacak kendi biliyor ama anne-baba duası çok değerli. Anneler ve babalar çocuklarını medreselere veya imam hatiplere vermeden önce seccadelere çocukların adını gözyaşıyla yazmalıdırlar. Bir anne şunu diyebilmelidir: Çocuğum bu ümmetin âlimlerinden bir âlim olsun diye şu seccademin başında akıttığım gözyaşları, herhâlde bu seccadeyi bir iki defa yıkayıp temizleyecek kadar su olmuştur.

Bu bir arz-talep meselesi. Ümmet ne kadar istiyor, ne kadar fedakârlık yapıyor? Bunu görecektir ki Allah, ölüden diri çıkartacak.

Hocam Emin Saraç'a -sellemehullah- Seyyid Kutub'u bizzat dinleyip dinlemediğini sormuştum. "Çok dinledim, konferanslarını kaçırmazdım" demiş ve her konferansına حَتَّى يُعَيَّرُوا مَا يَأْتِيهِمْ (onlar kendilerini değiştirmedikçe) ayetini okuyarak başladığını söylemişti.

Toplumu anlamış, sorunu çözmüş, formülü oluşturmuş bir slogan bu: "Onlar kendilerini değiştirmedikçe..."

Anneler Hanne kadın gibi, "Rabbim! Karnımdaki çocuğumu IQ'su yüksek bir çocuk olarak yaratırsan onu senin şeriat ilimlerine adadım. IQ'su yüksek değilse de mühendis veya doktor olur" demelidirler.

İnşallah anne-babaların evlenmeden önceki görüşmelerinde, "Dairen-araban var mı, düğünü nerede yapacağız?" soruları yerine Rabbimiz şunları dediklerini de gösterebiliriz bize: Kaçınıcı çocuğumuzu hafız yapacağız, hangi çocuğumuzu kiraate, hangisini fıkıh ilmine adayacağız?

Biz hâlâ, önce rızık sonra Kur'an parolasıyla yürürsek Allah niye Ebu Hanife göndersin bize? Gönderdi diyelim, Ebu Hanife'yi nereye koyacağız ki?

Demek ki bir âlim programından önce bir âlim beklentisi gerekiyor.

Kasasına-grubuna-hizbine değil ümmete çalışan adam. Fakir çocukların açlığına ağlayan âlim. Ümmetin bölünmüş hâlden dolayı uykuları kaçan âlim. Talebelerini toplayıp umreye giden değil, yetmiş yaşına geldiği hâlde hâlâ hacca gitmeye vakit bulamayan âlim. Parası olduğu hâlde "Bu dersi

birakamam, bu ders umreden daha büyük bir farz” diyebilen âlim. Nafileyse Kâbe’yi bile feda edebilen âlim. Beklentimiz bu. Şahit olsun Allah ki böyle bir âlim istiyoruz, bunun beklentisi içerisindeyiz. Bu beklentinin tahakkuku da şüphesiz ki çok önemlidir.

Fatih Sultan Mehmet, yaptırdığı Sahn-ı Seman Medresesi’nde bir gün derse katılmak istemiş. Baş müderrise bunu bildirince baş müderris, “Sultanım! Ne zaman teftiş edecekseniz edin, ancak ders dinleyecekseniz imtihandan geçmeyi derse almıyoruz çünkü derslerin bir seviyesi var. Müsaade ederseniz hoca efendiler sizi imtihan etsinler” demiş. O da kabul etmiş.

Sultan Mehmet âlim biriydi, rahmetullahi aleyh. Soruları cevaplamış.

Sonra müderrislerden biri, “sultanım” demiş, “cevaplarınız güzel ama bir sorum kaldı: O başınızdaki kavuğu kim sardı?”

“Hizmetçilerim sardı” demiş. Sultan’ı derse kabul etmişler. Sultan merakla, “kavuğumla niye ilgilendiniz? Bunun ilimle ne alakası var?” diye sormuş. Soruyu soran müderris şöyle cevap vermiş: “Sultanım! Ben sardım deseydiniz derse girmenize izin vermeyecektim çünkü bir sarıkla o kadar uğraşan, ilim adamı olamaz. Hizmetçileriniz sardığına göre siz vakit kıymeti biliyorsunuz.”

Bu hikâye; ayet değil, hadis değil. Ama ilim budur.

Kime âlim diyeceğiz, kimdir âlim? Aynanın karşısında dakikalarca uğraşan bir insana, beklenen âlim vasfı veremeyiz. Bir âlim, ayakkabısını bağlamakla bile vakit geçirmemelidir.

İslam âleminde eğitimle ilgilenmiş bir kardeşinizim. Şu kadar senedir kameraların önündeyim, ırkçı olmadığımı müminler şahittir. Türkiye Cumhuriyeti’nin şeceresindeki zulümlere de ne tepki gösterdiğimi herkes biliyor. Dolayısıyla sözlerimin herhangi bir tarafa kıvrılmayacağını zannederek söyleyebilirim ki Ezher dâhil bütün âlem-i İslam’da, Türkiye’deki imam-hatip liseleri kadar güzel bir lise programı yoktur.

Şu haliyle bile imam-hatip programı kalitelidir ki bizim mezun olduğumuz zamanlarda çok daha iyi durumdaydı. Şu anda İslam dünyasında matematikten de fizikten de biyolojiden de tarihten de bir nebze bilip şeriatın özüne dair ilimleri öğretecek bir lise yok. Ya sadece fen bilimlerinin bulunduğu var ya da fen bilimlerinden hiç koklatılmayan medreseler var.

Müslüman genç yetiştirmek için imam-hatip liseleri program olarak idealdir; fakat âlimlik başka bir şey. Âlim, Kur’an ve hadisle yoğrulmuş insan demektir; Kur’an ve hadis okumuş insan değildir. O Müslüman insandır.

Bu sebeple;

Bir: Çocuklarımızın âlim olarak yetiştirilmeleri konusu, bir âlim yetiştirme programı yapılması meselesi öncelikle ana-babaların ideallerinden oluşacak.

İki: Bu işi üstlenecek kimseler âlim değilse bile ilmin ve âlimin kıymetini bilen insanlar olmalıdır.

İbrahim Hafnavî diye bir usul-i fıkıh hocamız vardı, kendisinden dinlemiştim: Ona Asyut’ta (Mısır’da bir mıntıka) çocukları erken yaşta hafız ve âlim olarak yetiştirmek için program yapıldığını

söylemiş ve hızlandırılmış usul-i fıkıh dersi verip veremeyeceğini sormuşlar. Bundan çok hoşlanmış. Her şeyi bırakmış ve üniversiteden bir yıl izin almış.

“Gittim, ev kiraladım ve çoluk çocuğumu da götürdüm. İki gün boyunca talebeleri tanımak için derslere gireyim diye izin istedim. Kur’an hocası derse girdi. Yedi yaşında bir çocuk Kur’an okuyordu. Bir-iki yeri hatalı okuyunca hocası sinirlendi ve ‘Köpek yavrusu! Üç gündür aynı hatayı tekrar ediyorum sana! Bunu niye böyle yapıyorsun!’ diye çocuğa bağırdı.

Baktım, çocuk hiç aldırmadı. Anladım ki burayı bir köpek kümesi gibi kullanıyorlar. Oradan çıkıp müdüriyete gittim. Müsaade edin, ben Kahire’ye geri döneceğim ve bu programınıza katılamayacağım, dedim.” Ayrılmış, bir daha orada o görevi yapmamış.

Bir talebe, hocasından bir kere bile “köpek, eşek” gibi sözleri kulağına dökülmüş olarak duyduğu zaman, bir kere de olsa o nokta kalıyor. Ne zamandan beri eşeklerin ümmetin başına geçtiği görülmüş.

Anneler ve babalar doğurduklarını daha evlenmeden âlim yetiştirmeye başlayacaklar. Kime emanet edilecekse bu âlim adayları ya vazgeçip “bu ümmetin yükünü biz kaldıramayız” deyip bıraksınlar ya da Haceru’l-Esved’i elinde tutmak zorunda kaldığını, Haceru’l-Esved’e tutar gibi talebeye tutması gerektiğini bilecek. Haceru’l-Esved’i nasıl tutar bir Müslüman? Eli ayağı kırılrsa bırakmaz onu herhâlde...

Onlara yemek pişiren aşçı, ben ümmetin Peygamber’inin vârislerine yemek pişiriyorum, diyen aşçı olmalıdır. Aşçı efendi akşam eve gittiğinde hanımına sarılıp “Rabbime hamdolsun, âlim olacak yirmi talebeye yemek yaptım bugün. Biz öldüğümüzde mezarımızdayken bunların yaptığı işlerin sevabından bize de yazacak Allah” diyerek sevinmelidir. Âlim yetiştirme arzumuz budur.

Bu arzumuz göklere yükselmelidir. Yükseldiği zaman Allah’ın rahmeti inecek. Ne kapitalizm ne liberalizm ne seküler devlet anlayışı ne mahalle baskısı; hiçbir şey Allah’ın iradesinin önüne geçmeyecek demektir. Nedir ki, Allah murat edecek de laiklik engel mi olacaktı buna!

Şeriat âlimi olacak bir talebenin programının en azından yüzde doksan beşinin şeriat ilimlerinden oluşması gerekir. Matematik bilmemesi mümkün değil çünkü matematik, şeriat ilimlerinde gereklidir. Kimya ve biyoloji de öyle. Tarih zaten hemen hemen bir şeriat ilmidir.

Âlim olarak yetiştirilecek talebenin diploma endişesi var. Bu endişenin arasında vakit buldukça da Arapça-tefsir okuyor diyelim. Bu defolu ve sorunlu, kompleksli âlim diye isimlendirebileceğimiz yeni bir âlim türevi çıkardı. Bundan bahsetmiyoruz. İlme kendini adayacak.

Âlimin dünyevî bir kimlik sahibi olması da çok tehlikelidir. Dünyacı yani mala ve dünyaya düşkün, zengine karşı kompleksli olması. Ama Avustralya ile Avusturya’nın farklı iki ülke olduğunu bilmemesi de komik bir şey. Coğrafya bilmeyen âlim, âlim olamaz. Dünyayı tanımalı.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem onca azametli kimliğine ve Allah katındaki değerine rağmen düğünlere, cenazelere gider ve gariplerle de zenginlerle de otururdu.

Bir âlim, diyelim ki umreye gittiğinde modern bir otelde kapıların nasıl açıldığını bilmeyecek çapta olmamalıdır. Bu bir geri kalmışlıktır çünkü âlimin attığı her adım, ümmet-i Muhammed’in kimliğini temsil edecektir. Düğün konuşması yapan bir âlim, konuşmasında şehadetin İslam’daki

önemini anlatıyorsa bu hayatla hiç ilgisi ve düşünün ne demek olduğundan haberi olmayan biri demektir. Kur'an-ı Kerim, düşün konuşmalarından 'muhabbet' olarak söz ediyor. Bu Kur'an müfessiri hoca efendi ise düşünde Filistin'deki vahameti ve şehitliğin önemini anlatıyor. Görgüsüzlük.

Bir hoca efendi, talebelerini alıp onları İstanbul Havalimanı'ndan Antalya'ya götürerek Antalya'dan da aynı uçakla geri getirmelidir. Eğitimidir bu: Mümin ve âlim şahsiyetle havaalanındaki o rezil ortamda, Antalya'daki o rezil ortamda ezilmeme şahsiyeti dersi verecek.

Mümin insan, şahsiyetini korumak zorunda. Âlim, o şahsiyeti beş kere on kere korumak zorunda. Molla Cami okumadan önce âlimin şahsiyet sahibi olması lazım. Nerede, ne konuşulacağını biliyor olması lazım. Elbette bu iki ay içerisinde hızlandırılmış bir kursta alınabilecek bir eğitim değil.

Bir başka mesele: Âlim insan yetiştireceksek eğer, kabiliyetlere uygun alanlarda yetiştirmek lazım. Çünkü tefsir ağırlıklı bir çalışma da âlimliktir, ağırlıklı fıkıh alanında çalışana da âlim denilir. Arapça'yı dil olarak ele aldığında da âlim, âlimdir.

Allah hepimizi farklı meziyetler ve kapasitelerle yaratmıştır. Arapça okurken zevk alan bir talebenin Arapça'da kabiliyeti olduğu anlaşılırsa o, Arapça ağırlıklı bir programda okutulmalıdır. Ezberi çok güçlü, bir kere duyduğunu hemen tekrar edebilen biri hafızlıktan sonra hadise yönlendirilmelidir. Matematik zekâsı güçlü biri fıkha yönlendirilmelidir. "Hayır, bizim medresenin programı böyle" dersek o zaman âlim için medrese kurmamış, medresemiz için ilmi suistimal etmiş oluruz. Eğer derdimiz ümmetse bizim, 'medresenin programı' diye bir şey olamaz.

Kabiliyetlerimizin farklı olması doğal, öyle olması da gerekiyor zaten. Ebu Hanife'yle Muhammed bin İdris eş-Şafiî arasında takvada sezebileceğimiz bir fark yok, ciddi bir amaç farkları da yok. Ama birinin hadis ağırlıklı mantığı var, birinin de matematik kafası.

Ebu Hanife, matematik kafası daha güçlü yani muhakeme yapabilen, formülize ettiği şeyler üzerinden yoğun alternatifler üretebilen bir kafası var. Allah, ümmet-i Muhammed'in fıkıh menşei olarak onu ihtiyar etmiş. Ahmed bin Hanbel ise yüz sene daha yaşasaydı ondan hiçbir zaman fıkıh ekolü çıkmazdı. Ama onu da hadis ezberi için halk etmişti Allah. Ahmed bin Hanbel yanlış yerde durmadı, tam da Allah'ın yarattığı yerdeydi. Ebu Hanife rahmetullahi aleyh de tam Allah'ın yarattığı yerde durdu; bir formülden, bir ayetten, bir hadisten yüzlerce sonuç üretti.

Muhammed bin İdris eş-Şafiî'ye bakıyoruz, o da Ahmed bin Hanbel ile Ebu Hanife arasında bir sentez kurmuş. Onu da Allah biraz oradan, biraz diğer taraftan olsun diye yaratmış. Bu durumların hiçbiri lüzumsuz değil. Biri de hepsinin açığını kapatacak güçte değil çünkü hiçbiri peygamber değil.

Buna bir taassupla bakmamız mümkün değil ama asrımızda çocuk yetiştirmeye çalışırken çocuğun zekasını ve kapasitesini değil bizim verebileceğimizi baz alarak ve başka bir yere açılmasını da önleyerek yetiştirirsek ihtiyacımızı gidermek için değil şarj olmak için iş yapıyoruz demektir. O zaman kurumumun ayakta kalmasını ümmetimin ayakta kalmasından önemli tutuyorum anlamına gelir bu.

Bir hoca efendi yanına gelen talebe için, "bu çocuğun ahlakı çok güzel, zekâsı da muhteşem ama görüyorsunuz ki biz burada sadece tefsir okutuyoruz; hâlbuki bu çocuk iyi bir fakih olur. Şöyle bir araştırın, bulamazsanız ben size yardım edeyim, bu çocuk fıkıh okusun" diyebilmelidir. Bir hoca efendi de gerekiyorsa işini gücünü bırakıp medresesini kapatarak fıkıh yeteneği açısından Allah'ın kabiliyet

verdiği bilinen bir çocuğun üzerine ömrünü vakfetmelidir. Sonrasında ne olacağı belli olmayan bin talebeyle uğraşılmaktansa fakih olacak biriyle uğraşması yeterlidir. O bin olur zaten.

Biz kendi ellerimizle meyvesini toplayacağımız ağaç dikme sevdasında değiliz. Meyvesini melekler toplasın, biz ağacımızı dikeriz demek durumundayız.

Ümmet-i Muhammed'in derin yaralarından biri olan âlim ve peygamber vârisi açığı konusunu konuşuyoruz. Sadece Kur'an kursu açmakla şeriatımızın ihtiyacının karşılandığını zannedenler, yalnızca iyi niyetlidirler.

Bir âlim projesi ile ilgili dikkat etmemiz gereken hususlardan biri de; ilmin iki büyük engelidir. Ebu Hanife rahmetullahi aleyh, Ebu Yusuf'a nasihatlerinden birinde diyor ki: "İlmin iki düşmanı vardır: Kadının bacağı ve keseler."

Ebu Hanife'nin -rahmetullahi aleyh- "evlilik haramdır" diyecek hâli yok ama biz bunu bugünkü âlim sıkıntısına ve ihtiyacımıza yansıtmak istiyoruz. Evlenmenin neredeyse on beş yaşında bile farz olabileceği bir ortamda yaşıyoruz. Âlim yetiştirmeye 'evlilik dışında' olacak dersek tabir caizse 'sapık âlim' yetiştirmiş olabiliriz. Doğallığın dışına taşırız âlim adayını. Keza gelecek, rızık ve maaş endişesi de put gibi herkesin önünde duruyor.

Çok enteresan; yedi yaşında birinci sınıfa giden bir çocuğu, ilkokulun önünde durdurup "Sen ne olacaksın cicim büyüyünce?" diye sorsan "filan meslekten olacağım, parası çokmuş onun" der. Yedi yaşında çocukların, paralı/parasız meslek seçimi yaptığı bir zamana geldik. Tabii ki anneler-babalar ve toplumun gidişatından etkileniyor çocuklar. Yoksa ne bilecek nereden para kazanılıyor?

Bu iki sorun çözülmeden 'âlim' yetiştirilemez, ancak sorunlu âlim adayları yetiştirilebilir. Elbette, evliliği kaldıramayacağımız gibi on beş yaşında hafızların hepsi evlensin de diyemeyiz. Zaten evlenince bir medrese ortamı oluşturmak da sorun ama âlim istiyorsak talebenin protein ihtiyacını, gençlik ve şehvetlerini kışkırtmayacak düzeyde bir yemek menüsü düşünmeliyiz. "Şu yiyeceğin doktor tavsiyesiyle şu kadarı zorunlu, şuradan fazlası da bünyede fazla hormon yapar, sıkıntılıdır" deyip yemek menüsünü bile buna göre ayarlamalıyız.

Sultan İkinci Abdülhamit'ten itibaren gelen ciddi bir sorun vardır. Genellikle medreseler sadece kız veya sadece erkek diye kurulur –ki böyle olması gerekiyor, bunun dışında zaten şeriatımızın konuşulduğu bir ortam da söz konusu olmaz.

Sadece kız veya sadece erkeklerin kaldığı ilim merkezleri, şeriatın emrettiği şeydir, perdelerini kalın yapıp kızlardan başka ziyaretçinin bile giremediği, çocuğun babasının bile girmesinin yasak olduğu, erkek ziyaretçilerin sokakta beklediği bir medrese; görüntü ve realite itibarıyla haktır, böyle olmalıdır fakat yöneticiler bunun neye mâl olacağını, yan tesirinin ne olacağını hesap etmek zorundadırlar.

Kızı erkekten, erkeği kızdan kaçırmak yüzeysel bir tedbirdir. Bunun ne sonuç getireceğini tespit etmemiz gerekiyor. Bu konuda pedagog çalıştırılmalı, erkekten/kızdan yüzde yüz tecrit ettiğimiz ve bir erkekle/kızla bir arada bulunması için Allah Teâlâ'nın her sebebi yarattığı, bünyesine bunu verdiği insanın boşluğunu neyle doldururuz sorusuna çözüm üretilmeye çalışılmalıdır.

Bir kız kursuna ders vermeye gitmiştim. Dedikleri saatin gelmesine rağmen beni bekletmeye başladılar. “Hocam kızlarımız spordaydı, hazırlanıyorlar, lütfen bir yarım saat daha bekleyin” dendi. “Hayrola, ne sporu?” dedim. “Karate yaptırıyoruz” dediler. Kız ne yapacak karateyi, hem de hafız kızlar diye merak ettim. “Kime sordunuz bunu?” dedim. “Müftülük spora izin veriyor” dediler.

Normal erkek sporu bile değil; kaba bir spor bu, dövmeye-kırmaya dayalı. Onlara kurstaki kızların karate yapmasında bir sorun olup olmayacağını bir eğitimciye danışıp danışmadıklarını sordum. Sormamışlar tabii ki.

Yüzmenin dışındaki bütün spor çeşitleri erkekten kadına, yaşa başa, ciğer yapısına vs. göre değişen bir şeydir. Yüzme hariç çünkü Allah Teâlâ yüzmeyi, her insan için en tabii ve en zararsız bir spor olarak yaratmış.

Kızları bir yere topluyorsun, aralarına erkek sokmuyorsun; bu doğru olandır. Fakat bu ilaç kullanmak gibi bir şeydir; yan tesiri var. Bu yan tesiri de ikinci bir ilaçla gidermen gerekiyor. Zehri getirip ilaç diye veremezsin. Genç kız karate mi yaparmış? Bağırıp çağırır mıymış? Baştan savma ve bilimsel incelemesi yapılmamış anlayışlarla olmaz.

Erkekler için de bunun bir benzeri geçerli: Kur’an kurslarındaki çocukları futbola götürüyorlar. Niye götürüyorsun? “Çocuklar çok kapalıdır, biraz spor yapsınlar.” Futbol, takım tutmayı ve ondan sonra atılan-atılmayan gollerin muhakemesinin yapılmasını beraberinde getiriyor. Yani sahada kalmayan bir spordur futbol. Rekabet üzerine kurulu olduğu için hem karşı tarafla hem kendi takımı içinde tartışmalar yaşanıyor.

Bir futbol maçı demek, bir medresede o maçın tartışmasının en az iki gün devam etmesi demek.

Bu konunun da bir komisyon kurulup tefekkür edilmesi gerekiyor. Arapça, tefsir ve fıkıh âlimlerinin olduğu ama bunların yanında birkaç da psikoloğun, bu konularda uzmanlaşmış kimselerin ve beş-on da emekli öğretmenin bulunduğu elli kişilik bir komisyon bir dağda kamp yaparlar, bir sonuç çıkarırlar.

Bu ümmet, أَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ ümmetidir. İşlerini aralarında şûra ile görürler.

‘Genç hafızlar’ veya ‘âlimler’ ile ilgili konuştuğumuz zaman, erkek üzerinden konuşuyormuşuz gibi anlaşılırsa yanlış anlaşılır. İlim uğrunda âlimin kadını-erkeği yoktur. Rabbimiz kime yazdıysa âlim odur. Başta da söylediğimiz gibi kime ne yazdığını bize bildirmiyor. Araştıracamız, inceleyeceğiz, on-yirmi senemiz geçecek... Bin kişi üzerinde çalışacağız, iki kişi verecek bize Allah. Çünkü âlim, ektiğin kadarını aldığı bir yatırım değildir. Bin ekiyorsun, bir veriyor. On bin ekiyorsun, üç veriyor. Yani âlim bizim planlamamızla değil Rabbimizin muradıyla gerçekleşiyor.

İbni Hacer gibi bir âlimin de kadın hocaları vardı. Üstelik kendileri hayat hikâyelerini yazarken ‘Kadın Hocalarım’ diye de koca koca başlıklar atıyorlar. Ar duymak bir kenara bununla iftihar ediyorlar. Bizim ilmimizin kadını-erkeği yok. Allah’ın şeriatı budur. Allah kime ne kadar lütfettiyse o kadar öğreniyor, okuyor.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

*Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat
ve selam olsun.*